

Historik Nikolaj Sapelkin

Originál videa je z kanálu День ТВ: [Как у народа украли светлое будущее. Мегaproекты эпохи Сталина](#)

Tento článek volně navazuje na [knihu Génius Stalin od Michaila Ošlakova](#) a podává zcela jiný obraz o tomto velikánovi minulého století. Nejenže ukazuje, že došlo k přepisu dějin a archivů v Rusku, avšak především dokládá cílevědomé překrucování dějin.

Co má být veřejnosti a vlastnímu národu skryto? Především to, jak probíhá boj o moc a soupeření parazitických sil s těmi, které chtějí pozvednout vlastní národ a především Lidskost v člověku nad zvířecími tendencemi. Proto nečekejme od veřejně šířených informací, médií, knih a vědeckých prací, že se dozvíme Pravdu. Ta je neustále a cílevědomě před veřejností skrývána a překrucována.

Mojmír Mišun, Slovanskakosile.cz

Dobrý den drazí soudruzi a přátelé. Asi před pěti lety se v našem státě najednou **z ničeho nic začalo aktivně mluvit o nutnosti nové destalinizace**. Prý abychom dosáhli ekonomického úspěchu a byli úspěšní ve vnější politice, musíme se zbavit Stalinova stínu, který prý stále ovládá náš stát a náš národ. Mluvílo se o tom dokonce i v blízkém okolí našeho tehdejšího prezidenta Dmitrije Medvěděva.

Z nové destalinizace samozřejmě nic nebylo, jenže nešlo zdaleka o první destalinizaci. **K první destalinizaci došlo bezprostředně po smrti vůdce**. Je obecně přijato se domnívat, že Stalinovým vrahům šlo výlučně o záchranu vlastní kůže, že bojovali o svá postavení, své funkce a možná dokonce i o svůj život. Kdyby tomu opravdu bylo jen tak a jinak by se s vůdcem v názorech na budoucnost našeho státu nerozcházel, tak by nedošlo k těm horečnatým změnám, které byly provedeny doslova několik měsíců po březnu roku 1953.

Jaké to byly změny a proč můžeme s jistotou mluvit o tom, že šlo o etapy destalinizace? **Vyčlenili jsme takových symbolických 12 bodů, které napovídají, jak se náš stát vzdal své světlé budoucnosti, jak se vzdal energického rozvoje vlastního projektu a postupně sklouzl do bahna stagnace a k demontáži sovětského projektu.**

Změny v systému moci v podstatě ještě asi nebyly etapou destalinizace, přestože ve své podstatě **první Stalinův odkaz spočíval právě v tom, že je nutné zformovat nové vedení státu**. To se ale nestalo. Padesát minut před Stalinovou smrtí skončilo společné zasedání pléna Ústředního výboru strany, prezidia Nejvyššího sovětu SSSR a Rady ministrů SSSR, kde byly zformovány nové mocenské orgány, a již od 6. března začala být uplatňována nová politika a nový způsob života v našem státě. A co se stalo v první řadě? V první řadě odmítli pokračovat ve Stalinově odkazu a hledat novou ideologii.

Tato otázka ho v posledních měsících života velice trápila. Aktivně se jí zabýval i ve svém ústraní, v tom období, kdy již byl fakticky na penzi, od února 1951 do poloviny října 1952. Ještě usilovněji o tom začal mluvit v posledních týdnech svého života. Byly tedy zformovány nové mocenské orgány. Místo politbyra Ústředního výboru strany se objevilo prezidium Ústředního výboru, kam bylo zařazeno několik lidí, kteří se měli zabývat pouze ideologií. Mezi nimi důležité místo zaujímal Dmitrij Česnokov, hlavní redaktor časopisu Komunista. To právě jemu nedlouho před svou smrtí Stalin volal a naléhavě zdůrazňoval: „Musíme hledat ideologii! Bez ideologie nám hrozí smrt! Jestliže se dopustíme nějakých chyb v ekonomice, tak s takovou silnou ekonomikou a již dosaženými rezervami tyto chyby překonáme, dokonce i v případě ztrát v miliardách rublů, ale dopustíme-li se chyby v ideologii, jestliže se vydáme špatnou cestou, tak přijdeme o celý projekt, přijdeme o náš stát a dá se

říci, že tak zdiskreditujeme a zkompromitujeme socialismus a ideu vybudování světlé komunistické společnosti.“

A ihned po Stalinově smrti se o hledání ideologie okamžitě přestalo mluvit. Všichni ti lidé, které dosadil do řídicích orgánů strany a státu, aby se tam zabývali touto otázkou, byli odstraněni. Byli převedeni do druhořadých a třetířadých funkcí a pozic a **postupně se místo hledání nových smyslů začalo s dogmatickým opakováním základů marxismu a leninismu.** To časem vygradovalo natolik, že sami ideologové přestali věřit svým zapřísaháním a zaklínáním a lidé se tomu objektivně a otevřeně vysmívali již od začátku šedesátých let.

Takto tedy jedna chyba nebo úmyslný čin, kterým odmítli Stalinův odkaz, Stalinovu závěť vedl ke krachu systému. A tento krach začal do slova a do písmene na začátku března roku 1953.

Druhý bod, to bylo zrušení čestných soudů, které byly zavedeny v našem státě v roce 1947. Byly zavedeny kvůli tomu, aby na nich bylo posuzováno protispolečenské a protivlastenecké chování pracovníků centrálních ministerstev a úřadů. A nešlo ani jen tak o ten nechvalně proslulý kosmopolitismus, jako spíš o výslovně protivlastenecký vztah k vlastním dějinám, ke své současnosti, ke své budoucnosti, o klanění se buržoazní kultuře Západu.

Velmi dobře to vyjadřuje tehdejší báseň Sergeje Michalkova o těch lidech, kteří všechno naše kritizují, vzdychají po zahraničních cetkách a živi jsou z ruského sádla. To se netýkalo řadových občanů našeho státu, a dokonce ani pracovníků oblastní úrovně. Šlo o to, že jestliže člověk udělal kariéru, pracoval na ministerstvu, zaujímal vysokou řídicí funkci v operativní oblasti, ve vědecké oblasti, **a přitom si nevážil vlastního státu, nebyl vlastencem, bylo nutné zjistit, proč tomu tak je, dát tomu člověku možnost se napravit, a možná si na základě toho učinit i nějaké závěry.**

Od roku 1947 do roku 1953 se ty čestné soudy konaly nejednou. Ty čestné soudy měly očistný a osvěžující význam. Ale od jara, od března roku 1953 se čestné soudy staly minulostí. Byly zrušeny.

Třetím bodem je zrušení velkých staveb. A především dvou objektů, které měly nejen národohospodářský význam, ale také důležitý vojenský význam. Jedná se o **Transpolární magistrálu a tunel na Sachalin.** Již 25. března 1953 bylo přijato zvláštní nařízení Rady ministrů SSSR o zmrazení a zakonzervování těchto staveb.

Podstata té věci je v krátkosti následující. V podmínkách vzrůstající vojenské hrozby ze strany USA se nejvyšší vojenskopolitické vedení našeho státu rozhodlo, že v ústí Jeniseje bude postavena vojenská námořní základna. Místem pro tuto základnu bylo určeno město Igarka u řeky Jenisej. K městu Igarka bylo v plánu protáhnout železnici, která by spojila centrální oblasti našeho státu s Jenisejem. Z Igarky by fakticky železnice vedla do Dudinky a od Dudinky do Norilsku už železnice byla hotová, takže by se tak fakticky celá severní část státu za polárním kruhem zapojila do chodu našeho národohospodářského komplexu.

Vždyť již na konci padesátých a na začátku šedesátých let byla v těch místech objevena naleziště nerostných surovin a především ropy a zemního plynu. Ale když bylo v roce 1947 přijímáno rozhodnutí o výstavbě této železnice, tak se v první řadě jednalo o její vojenský význam, aby bylo možné přesunovat lidi a náklady pro stavbu vojenských objektů. Naši globální konkurenti se samozřejmě rozvoje severu velice obávali. Znamenalo by to posílení našich pozic na severní mořské cestě, vznik nové vojenské námořní základny, a fakticky výstavbu cesty z části našeho státu za polárním kruhem do jeho centrální části.

Zde je možné udělat malé lyrické odbočení. Teď se střed Ruska nachází blízko jezera Vivi na náhorní plošině Putorana. To je území severovýchodně od města Turuchanska, což je místo, kde kdysi Stalin

strávil své roky ve vyhnanství. Je to těžce přístupná část našeho státu, kam by potom vedla cesta. **Kdyby ta železnice byla funkční, tak by nás ten následný rozvoj západní Sibiře, výstavba měst, výstavba plynovodů vyšly daleko levněji. Ale okamžitě po Stalinově smrti, po necelých třech týdnech vyšlo 25. března nařízení o ukončení této stavby.** Přitom na tu stavbu již bylo vynaloženo mnoho prostředků a sil. Bylo v ní zaangažováno 80 tisíc lidí, přičemž přibližně třetina z toho byl odborný a zbytek námezdní personál. Ti lidé pracovali v těžkých podmínkách. Avšak za těch pět let výstavby byla ta cesta prakticky již postavená. Bylo zřízeno telegrafní spojení mezi severním územím našeho státu a Moskvou. Dokonce už jezdily vlaky, pouze na nevelkém úseku mezi řekou Pur a městem Novyj Urengoj ještě nebyla železnice uvedena do provozu. Přesto bylo přijato zcela neadekvátní rozhodnutí.

Se znalostí toho, že jde o investici ve výši jeden bilión osm set miliard rublů, vláda stejně rozhodla o tom, že ta železnice bude zakonzervována. Když to propočítali a zjistili, že zakonzervování té železnice bude stát přibližně tolik, kolik už bylo vynaloženo, zatímco na dostavbu té železnice už stačí jen zcela málo, bylo přijato zcela nelogické, ničím nepodložené rozhodnutí, že ta železnice bude jednoduše opuštěna. A tak jsme přišli o ty dva bilióny rublů i všechny naše naděje na rozvoj severu. Dva bilióny přímých nákladů tehdy a několik biliónů rublů nákladů potom v sedmdesátých a na začátku osmdesátých let, kdy na výstavbu měst Nadym a Novyj Urengoj bylo nutné napřed pomocí vrtulníků převážet pracovníky, a potom tam opět pomocí vrtulníků převážet stavební buňky pro ně, vozit tam betonové desky, aby mohla být postavena přistávací a startovací dráha pro letadla. Potom pomocí letadel převážet díly pro výstavbu stavebního podniku, postavit ho, a potom dál na místě odlévat betonové desky a stavět domy.

Což znamená, že každý metr čtvereční plochy, každý stavební objekt v těchto naftařských městech nás stál desítky miliard zlatých rublů. A to všechno bychom mohli postavit s menšími náklady, kdyby ta železnice nebyla opuštěna. Tento čin byl samozřejmě výhodný především pro naše globální konkurenty, kterým dnes říkáme „partneři“. Možná jsme se tenkrát snažili o partnerství a možná jsme to udělali na přímý rozkaz. V každém případě však ta železnice byla opuštěna, ovšem ta idea její výstavby už ne. O nutnosti obnovit tuto cestu se začalo mluvit na začátku 21. století.

V roce 2003 bylo dokonce vyhlášeno, že její výstavba bude obnovena, potom však byla opět odložena o deset let do roku 2013. V roce 2013 se zase začalo mluvit o třicátých letech našeho století jako o době, kdy bude železnice postavena. Stále, i po uplynutí 70-80 let, se výstavby této železnice naši západní „partneři“ obávají. Již v tomto roce, v době Putinovy předvolební kampaně se k tomuto tématu opět vrátili a prohlásili, že ta železnice bude každopádně vybudována. Získáváme suverenitu, stát se obnovuje, ekonomika roste a tuto železnici potřebujeme.

Stalin se v tomto ohledu ukázal být prorokem, neboť viděl potřebu této železnice již v roce 1947. Jenže tehdy ta železnice zahynula společně s ním. **Tunel na Sachalin jsme potřebovali v první řadě také z vojenského hlediska. Získali jsme ten ostrov a bylo zapotřebí začít ho rozvíjet, a umístit tam vojenskou jednotku na obranu posvátných hranic naší vlasti.**

Trajekt by nám neumožnil přesun početnějšího vojenského uskupení. Prostorná nákladová letadla k dispozici nebyla, takže výstavba mostu nebo tunelu by zajistila zapojení tohoto území do národohospodářského koloběhu. Náklady na výstavbu mostu byly porovnatelné s těmi na výstavbu tunelu, proto byl upřednostněn tunel. Rozhodnutí o jeho výstavbě bylo přijato na jaře roku 1950. Na jeho výstavbu bylo vyčleněno až 400 miliard rublů. V plánu bylo postavit celkem 540 km železnice na Sachalinu a devítikilometrový tunel od Lazarevova mysu k mysu Pogibi.

Kdo se asi tak mohl obávat sovětského Sachalinu? Kdo se mohl obávat našeho posílení na Dálném východě? Samozřejmě že ti lidé, kteří si představovali jinou architekturu mezinárodních vztahů, kteří si představovali jinou rovnováhu sil. To znamená, že i v tomto jsme jim nahráli a nic jsme neušetřili. Odvolali jsme 15 tisíc odborníků z těchto prací a převedli je na jiné objekty, ale to je vše. Ve všech

ostatních ohledech to byly naše přímé finanční, politické a reputační ztráty.

Téma tunelu nebo mostu na Sachalin je aktuální i dnes. Tato otázka se opět projednává na té nejvyšší úrovni, na úrovni prezidenta státu. Cena prací je i v dnešní době neobyčejně vysoká, takže přijmout politické rozhodnutí je těžké. Je nutná co nejvyšší ekonomická účelnost tohoto kroku. A tehdy v roce 1950, téměř před sedmdesáti lety nejvyšší politické vedení našeho státu z iniciativy jmenovitě Josifa Stalina takové rozhodnutí přijalo. A toto rozhodnutí bylo zrušeno také v březnu roku 1953 okamžitě po Stalinově smrti.

Čtvrtým bodem je pozastavení Stalinova plánu na přeměnu přírody. Dá se říci, že tento plán je také svého druhu Stalinovým odkazem. **Stalin nám nakázal sázet, sázet stromy. Protože každý strom znamená vydobýt zpět ze zóny stepí, pouští a suchého větru úrodnou zemi našeho státu.** Ten plán byl přijat v roce 1948.

V plánu bylo za 15 let přeměnit ze stepní zóny a znovu umožnit obdělávání 120 miliónů hektarů půdy. Tedy území rovnající se dohromady rozloze současné Anglie, Francie, Itálie a Belgie. V důsledku toho, že v 19. století jsme přišli o značnou část lesů, které byly vykáceny, se snížila úroveň vody, což vedlo k ekologické katastrofě na území současné Lipecké, Voroněžské, části Belgorodské, Rostovské a Volgogradské oblasti, Krasnodarského a Stavropolského kraje. Všechna tato území byla tímto způsobem oživena a bylo možné je opět začít využívat.

V souladu s tímto plánem mělo být vytvořeno osm státních ochranných lesních pásů v celkové délce asi 6 000 km, o ploše 110 000 hektarů. To už nebudeme porovnávat s žádným dalšími státy a zbytečně je děsit. Taková plocha lesů by umožnila plně toto území oživit. A jen za pět let rozvoje tohoto plánu jsme dosáhli těch nejvyšších ukazatelů. Výnos obilovin se u nás zvýšil o 80%. Výnos píce se zvýšil o 200%. Ve výrobě masa jsme udělali obrovský skok, v drůbežím a vepřovém o 100%, v hovězím o 80%, a to všechno jen díky realizaci toho plánu.

Podle plánu naší vlády jsme do roku 1960 měli být plně potravinově soběstační a zvýšit export. Od roku 1953 byla realizace tohoto plánu pozastavena a nejen pozastavena, navíc se některé vysazené části lesů začaly kácet. Bylo u nás zavřeno 570 stanic ochrany lesa. A již v roce 1962 v naší zemi opět došlo k ekologické katastrofě. Na základě iniciativy Chruščova bylo rozhodnuto výnosy zvyšovat místo zvyšováním samotné výnosnosti díky zvyšování osetých ploch na celinách. A veškerou tu techniku, která byla připravena na realizaci Stalinova plánu přeměny přírody, všechna ta nová auta, traktory, sklizňovou techniku – kombajny převedli na celiny a dodnes jsme tak nebyli schopni zajistit plnou potravinovou soběstačnost našeho státu.

Proto znovuoživení tohoto plánu v již nových podmínkách musí být na pořadu dne, je to velice aktuální a velice potřebné. Ať už to bude Putinův plán přeměny přírody nebo nějaký další velký projekt, musíme se do toho dát. Strašný úder ekonomice byl uštědřen také změnou ve výkaznictví. **Zatímco dříve se kontrolní čísla týkala konkrétní vyrobené produkce, tak po Stalinově smrti začala být vykazována cena vyrobené produkce** a díky tomu jsme přišli o možnost snižovat ceny. Jde totiž o velice důležitou otázku v mechanismu tvorby cen, o kterém se dá dohledat hodně informací, neboť vyložit to v krátkosti dost dobře není možné. **Tou nejdůležitější skutečností ale je, že od roku 1947 do roku 1953 se u nás KAŽDOROČNĚ SNIŽOVALY CENY!** K tomu byl vytvořen mechanismus. A přitom ekonomika nekolabovala, měli jsme dostatek prostředků na program přezbrojení na program obnovy národního hospodářství zničeného v letech Velké vlastenecké války, na formování nové ekonomiky a řešení rozsáhlých infrastrukturních úkolů. Takže díky zdálo by se nevýznamnému rozhodnutí o přechodu od konkrétní jednotky produkce k celkové hmotnosti produkce jsme o tuto možnost přišli. Začali jsme přešlapovat na místě a ceny u nás místo snižování začaly růst. To je velice důležitý okamžik a je nutné chápat, že šlo očividně o nepřátelský čin.

V posledních měsících Stalinova života se u nás schylovalo k zásadním změnám. Tak především v názvech komunistických stran v jiných státech zmizelo slovo komunismus a marxismus. Začaly se nazývat strany pracujících, lidové strany. Ve svém posledním veřejném vystoupení na 19. sjezdu KSSS Stalin mluvil o tom, že je třeba pozvednout prapor národních svobod, že je třeba přemýšlet o rozvoji svého státu, národní kultury, národní ekonomiky. Zatímco po Stalinově smrti nové vedení našeho státu začalo energicky, dokonce přímo agresivně prosazovat nový model společenského rozvoje. A klonování toho systému probíhalo tak tvrdě a nevybíravě, že zároveň rostl také odpor a nedůvěra, které ve výsledku vedly ke krachu sovětského projektu v těchto státech a k přesunu států východní Evropy do agresivního bloku NATO. Ten vztah k vnější politice se vlastně dá nazvat osobitým znovuoživením trockismu.

Tato rehabilitace trockismu se projevila i jinak, a to pomstou za Trockého. Ještě za svého života Stalin Ejtingonovi říkal: „Počítejte s tím, že za smrt Trockého se vám budou tvrdě mstít, ale dokud jsem naživu, tak to nedovolím.“ Když Stalin odešel do penze, tak Ejtingona zatkli, a potom mu vrátili hodnost. Ale již v srpnu 1953 jak Pavel Sudoplatov, tak i Naum Ejtingon, tedy lidé, kteří koordinovali a realizovali operaci likvidace Trockého, byli zatčeni a ve vězení strávili mnoho let. Sudoplatov patnáct let a Ejtingon o něco méně. **Fakticky jejich zatčením a tou novou mezinárodní politikou nejvyšší politické vedení státu dalo najevo, že rehabilituje trockismus a přechází do jeho kolejí.** Ve vnější politice to bylo zcela očividné, v té vnitřní to ze začátku tak znatelné nebylo.

V roce 1956 však byla na základě Chruščovovy iniciativy realizována idea zrušení soukromého podnikání. V soukromé sektoru tehdy u nás pracovalo asi 6 miliónů lidí. Jednalo se o družstva a samostatné podnikatele. Šlo o výrobky lehkého průmyslu jako oblečení, nábytek, hračky a domácí spotřebiče. Bylo celkem jednoduché získat patent a ta cena patentu byla takovou zvláštní daní odváděnou za jejich činnost. **Měli jsme tu velmi mnoho výrobních družstev, to všechno bylo udušeno. Více než 140 000 podniků bylo zavřeno. Revanš trockismu vedl také k nové politice ve vztahu k Ruské pravoslavné církvi. Stalinovou smrtí skončila epocha stalinské církevní renesance.** V září 1953 bylo přijato stranické usnesení o ateistické práci. **Zahájena byla nová politika pronásledování církve, která do několika let nabyla strašné podoby.** Začaly být zavírány chrámy i kláštery. Duchovenstvo bylo pronásledováno. V době Chruščova bylo zavřeno téměř 12 000 chrámů. To je obrovské číslo.

A ještě jedním bodem destalinizace bylo povolení potratů. Potraty byly v našem státě zakázány v roce 1934. Na jedné straně je možné z dnešního hlediska říci, že šlo o omezení práv a svobod občanů. Ale na druhé straně právě díky zákazu potratů jsme již v roce 1953 obnovili předválečný počet obyvatel. Měli jsme tedy opět tolik obyvatel jako před začátkem té krvavé války. V roce 1954 ty potraty byly zase povoleny. A jak to dopadlo? Milión potratů ročně, dva milióny ročně, za Brežněva to už činilo 5-7 miliónů potratů ročně. Za několik let této nové politiky jsme tak ve své podstatě přišli o desítky miliónů občanů. A počet obyvatel začal klesat, především pak v Ruské federaci.

Ještě jedním rozvratným bodem byl pokus posílit roli strany a povýšit ji nad výkonné orgány moci. **Poslední měsíce Stalinova života byly připravovány reformy snižující vliv strany a vyloučit její zasahování do státních záležitostí. Strana měla plnit dvě funkce: ideologickou a práci s kádrovými rezervami. Chruščovova iniciativa spočívala ve vyzdvižení strany na první místo a v posílení její role, aby strana stála nad výkonnými orgány moci. To mělo potom velice katastrofální následky.** V podnicích, sovchozech i kolchozech se napřed svým významem a vlivem vedoucí straníci vyrovnali ředitelům, a potom se vyšvihli nad ředitele. Vzniklo tak dvojvládí, což podlomilo důvěru vedoucím straníkům a snížilo autoritu strany jako celku. A to také nebyla žádná chyba, ale rozvratný čin. Byl to další článek v celém tom řetězu spuštění destalinizace.

O ještě jedné chybě a dost možná zradě stojí za to pohovořit podrobněji. **Na jaře roku 1952 se v**

SSSR konala mezinárodní ekonomická konference. Zúčastnili se jí zástupci 49ti států. Jejím hlavním tématem bylo vytvoření bezdolarové obchodní zóny. Tato ekonomická konference byla velmi úspěšná a v roce 1953 měl být podepsán velký počet obchodních smluv. V roce 1953 se již na základě Stalinovy iniciativy konala ve filipínském hlavním městě Manile konference států Asie a Oceánie. V první polovině roku 1953 se podobné konference o zavedení režimu bezdolarového obchodu měly konat v Buenos Aires, na Filipínách a v Addis Abebě. Po smrti vůdce se o těchto plánech nikdo více ani nezmínil.

A zde je nutné také zmínit, že v posledních týdnech svého života si Stalin vyžádal čísla o obchodu, neboť se zajímal o zahraniční ekonomické otázky. Navíc se na setkání s argentinským velvyslancem Leopoldem Bravem, které se konalo **u Stalina 7. února 1953, mluvilo o tom, že je nutné ustoupit od exportu revoluce a přejít k exportu zboží a technologií.** Stalin se ptal, co by si Argentina přála nakupovat. Kolik traktorů, zemědělské techniky a jiné produkce by bylo zapotřebí pro rozvoj ekonomiky tohoto jihoamerického státu. Všechno směřovalo k tomu, že by SSSR mohl začít obchodně expandovat do Latinské Ameriky. Rozšiřovali jsme tak svůj trh. Bezdolarový rublový trh! **Na tomto setkání Stalin pronesl pozoruhodná slova: „Anglosasové si zvykli žít na úkor druhých, s touto politikou je třeba skončit.“ Jenže se bohužel po Stalinově smrti skončilo s jinou politikou.** Naši expanzi jsme přerušili, vzdali jsme se založení bezdolarové rublové obchodní zóny, uzavřeli jsme se pouze v rámci států socialistického tábora, RVHP a postupně jsme tak skomírali. Planetární trh jsme přenechali našemu globálnímu konkurentovi.

A místo odstranění anglosaského modelu a jejich produkce došlo k jejich posílení. Ty nerealizované rozsáhlé projekty, stejně jako projekty, které za Stalina byly realizovány jako industrializace a kolektivizace, dokládají, **že rozvoj našeho státu, vycházíme-li z jeho přírodních a klimatických podmínek, z jeho rozměrů, je možný pouze prostřednictvím rozsáhlých mobilizačních státních projektů.** Jestliže si tohle uvědomíme a použijeme v naší současné praktické činnosti, bude náš stát mít budoucnost, naše ekonomika bude mít budoucnost. Okolo takových projektů se nemobilizuje jen ekonomika, neúčastní se jich jen podniky, mobilizuje se tak sám národní duch. Sami lidé pookřejí a budou tvořit. Když si ujasníme peripetie naší historické minulosti, tak porozumíme současné politice, a dokážeme si ujasnit i svou budoucnost. Potom budeme k životu přistupovat uvědoměle a budeme moci mluvit o velkém projektu pro náš stát, potom budeme moci mluvit o tom, že naše společnost má budoucnost. Potom budeme moci říci, že stalinské ideje se vrátily do života, a že stalinské ideje vítězí!

Nikolaj Sapelkin, historik

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Sdílet